

Drie lange jaren, maar als de dag van gisteren

Je hoeft je ogen maar dicht te doen en je beleeft de nachtmerrie van 11 mei 2004 nog als de dag van gister. Monique op het bed, met het wondje boven haar neus van het beademingskapje, als bewijsstuk dat iedereen alles heeft gedaan om haar bij ons te houden; elk beeld komt weer terug; je voelt bijna de wanhoop weer die zich van je meester maakte, de paniek die toesloeg omdat je het niet meer zag zitten en vooral ook de onmacht omdat je er niet aan wilde om dit verdriet "een plaatsje te geven." Je gelooft niet in alle wijze raad, alle beste bedoelde steunbetuigingen: "dat zal wel, maar hoe weten zij dat nou?"

Al eerder vertelde ik dat Lonny en ik lid zijn geworden van de Vereniging van Ouders van Overleden Kinderen (VOOK) en dat deze vereniging elke twee maanden een Rondzendbrief uitgeeft, waarin ouders, lotgenoten hun ervaringen vertellen, soms teksten plaatsen waarin zij veel steun vinden, de muziek vermelden, waarbij zij rust vinden, over de manier waarop soms de beste vrienden en familieleden dicht blijken te slaan en "weg-groeien", andere vrienden zich aandienen en de manier waarop ouders wel/niet op vakantie gaan, feestdagen beleven of doorworstelen, weer al dan niet met voldoening aan het werk gaan, gaan sporten enz.

En ook over thema's als: kun je wel weer eens lachen, komen de gelukkige momenten weer terug in je leven enz. Over dit laatste thema ging de laatste Rondzendbrief en daar heb ik de volgende bijdrage voor geschreven.

Wij worstelen maar door en zijn minder "hardnekkig" verdrietig; natuurlijk stromen de tranen over mijn wangen als ik dit schrijf en natuurlijk blijft de buikpijn als je weer bij Monique komt... maar toch, gelukkig maar, voelen we ons steeds beter.

Omdat jullie Flying Shuttelers ook voor ons zoveel blijven betekenen, heb ik Bas gevraagd om het bedoelde artikel te plaatsen en ook de foto te wisselen.

Bedankt allemaal voor de steun, maar we blijven jullie nodig hebben.

Terug in het leven?

Uit de Rondzendbrief april 2007 van VOOK

Toen onze dochter Monique door een ruitembolie, op 11 mei 2004 op 28 jarige leeftijd, plotseling overleed, stortte onze wereld volledig in. Niet te geloven, onbeschrijflijk, waarom, in de bloei van haar leven, waaraan heeft zij dit verdiend, waaraan hebben wij dit verdiend, waarom is haar hier geen toekomst gegund met liefde

van een partner en kinderen, geluk in haar privé en haar werk, vriendschap in de sport en in haar rijkelijke sociale omgeving, wat is er in godsnaam mis gegaan, waarom kwam zij er niet doorheen, waarom...?

Wat is er nu precies gebeurd; dat wilde ik weten, ik wilde obductie, waardoor is nu eigenlijk dat grote stolsel ontstaan? Dat kan de pil niet zijn geweest, want dat gebeurt maar een keer op de zoveel keer en dan moet wel toevallig zijn, dat zij...

Volledig waren we geobsedeerd door dat onverklaarbare overlijden en het feit dat je zo ineens geamputeerd bent.

"Zo kom je er niet", zo gaf onze huisarts mij aan toen zij voor de zoveelste keer op huisbezoek kwam. "De doodsoorzaak is toch duidelijk gebleken uit de obductie en accepteer dat nou; misschien dat we ooit nog eens toevallig te weten komen wat nu precies de oorzaak is geweest voor het ontstaan van het fatale stolsel, maar je moet door, jullie moeten samen door..." Wilma, de huisarts, had gelijk; ik kwam zo geen steek verder.

Gelukkig hielpen ook onze vrienden, familie, collega's op het werk, onze sportvrienden ons om weer zo goed en zo kwaad als het ging de draad weer op te pakken. Al eerder schreef ik in de Rondzendbrief dat dit "op zijn Echternachs" ging, maar we gingen door, trokken erop uit en gingen en gaan nog steeds met iedereen in gesprek over Monique en hoe we ons voelen; daarin vinden we ook voortdurend bevestiging, iedereen kent ons "dossier" zo lijkt het; er gaan geen deuren dicht, er worden geen hoofden weggedraaid.

Wij zijn al weer snel gaan werken, veel gaan sporten, gaan er gewoon op uit, ook op kraamvisite bij vriendinnen van Monique (en natuurlijk knaagt het dan, we hadden ook graag haar kinderen gekroeld), het hele jaar staat bijna vol gepland met uitstapjes: "Carpe diem". Dat is heel gemakkelijk gezegd, dat weet ik en ik moet ervoor oppassen dat ik onze problemen, verdriet en zorgen - en daarmee ook van lotgenoten die dit lezen - niet bagatelliseer, maar we moeten door, we moeten de heel goede herinneringen aan Monique koesteren, haar vriendschappen doorzetten en ons leven samen en met onze dochter Petra leven en ik herken me hierin duidelijk in het artikel van Maria Quist uit de vorige Rondzendbrief.

Wat ons ook heel veel goed heeft gedaan is het feit dat we samen met een paar lotgenoten uit Bergen op Zoom, contactouders bij VOOK en de pastor die ons heeft begeleid en de uitvaartdienst heeft verzorgd, onze schouders hebben gezet onder de organisatie van een herdenkingsdienst voor overleden kinderen in no-

vember 2005; zo samen bezig zijn was heel zwaar, maar bijna "weldadig", dat voelde heel erg goed, samen zoeken naar betekenisvolle muziek, teksten en beelden die we zouden kunnen gebruiken om ons verdriet, onze onzekerheid, ons vertrouwen in de toekomst te kunnen "visualiseren".

Op 11 mei 2007 is het drie jaar geleden dat Monique overleed en elke 11de mei en ook elke verjaardag van Monique, 18 juni, gaan we met zijn drieën en Raymond, de vriend van Monique iets "gezelligs" doen; we gaan eerst naar Monique en gaan dan weg, zoals vorig jaar met zijn vieren naar Brussel; dit jaar staat Sana Dome op het programma en waarschijnlijk gaat Maria, de nieuwe vriendin van Raymond, ook mee; dat zouden we geweldig vinden. Wij moeten door, zij moeten door en dat gunnen we ze ook.

Wij krabbelen steeds meer op, als er maar niet teveel eigen sores bijkomt zoals in het afgelopen jaar, en dat voelde ik letterlijk toen ik in het najaar tegen Lonny vertelde dat ik een foto op mijn bureau wilde hebben van alledrie mijn drie meiden (Lonny, Monique en Petra) en niet meer alleen van Monique en omdat ik al eerder foto's van Monique aan het wisselen was op mijn bureau. Ik word maar kaler en ouder en zij blijft maar die ze was... Daarom hebben we nu ook een ander foto gestuurd van Monique voor de rubriek "Streep hun naam niet door". Een teken dat de "rust" gaat weer keren? Ik hou me er maar aan vast.

Verder hebben we aan Albert, de fotograaf die ook de uitvaartdienst van Monique voortreffelijk in beeld heeft gebracht, gevraagd of hij een familiefoto wilde maken van ons complete gezin; dat is een pronkstuk in huis geworden. Hij heeft de foto van Monique in de foto van Lonny, Petra en mij geïntegreerd; schitterend en dan te bedenken dat wij eerder nooit zoiets wilden; niks geen geposeer, maar voor dit moment de bevestiging van het feit dat wij gewoon met zijn vieren doorgaan, niks geen amputatie.

Mede namens Lonny en Petra
Martien van Leeuwen
malovl@home.nl